

четата, бѣше купилъ вжглища, сега нѣма да си боленъ... Ти стори много хубаво, направи две голѣми добрини, но... и майката заплака.

Лицето на ангела стана бледно. Той наведе очи къмъ земята и се вгледа.

Подъ малкото прозорче вънъ имаше разпи-
лѣни житни зрънца. Той се наведе къмъ зрънцата, започна да ги събира, за да не ги затрупа снѣгътъ, и когато ги слагаше до прозорчето, чу надъ себе си шепотъ. Нѣколко врабчета, скрити подъ сръхата, разговаряха:

— Той ни спаси отъ гладъ и смъртъ. Всички други деца си купиха играчки, кукли и кончета, купиха си разни украси за коледната елха, само той помисли за насъ и ни донесе зрънца. Само той чу нашия жаленъ писъкъ презъ студениятъ нощи и по цѣли дни

тичаше по ледениятъ улици съ вестници въ ржце. И ето сега той лежи тежко боленъ.

— Трѣбва да му се помогне!

— обади се друго врабче.

— Следъ три дни е празникътъ на дѣдо Коледа. Сега

той мисли само за децата. Кой отъ насъ може да отиде при него и да го замоли, да дари здраве на нашия малъкъ спасителъ?

— Азъ! — обади се едно врабче.

— Не, азъ ще отида! — обади се друго.

— Никой отъ васъ нѣма да отиде, защото дворецътъ на дѣдо Коледа е много далече. И тъй е студена тази дълга нощъ! Всѣки, който трѣгне,

ще замръзне. Ще ида само азъ!

— Но какво ще правимъ безъ тебе, майко? — записка жално едно врабче.

— Нека отиде нѣкой отъ насъ, децата. Ние сме три рожби.

